సుబ్బులు అలిగింది. సుబ్బులు అలగటం అంటే శ్రావణమాసంలో కోకిల కాకిలా అరవటమే. సుబ్బులు లాంటి దేవత కాకిలా అరిచినా సుబ్బారావుకి కోకిల పాడినట్లే ఉంటుంది. అయినా సుబ్బులు అలిగింది. కనుక ఆమె అలక తీర్చటం భర్తగా సుబ్బారావు తక్షణ కర్తవ్యం. అందుకే ఏం చేయాలా అని తీవ్రంగా మథనపడుతున్నాడు.

సుబ్బులూ, సుబ్బారావూ

— రాజమోహన్

పిలాసకి సుబ్బులు కూనిరాగం శ్రావణ సుందరి వీణ మీటినట్లు. నవ్వితే ముత్యాలు రాలినట్లూ ఇంతకు ముందు సుబ్బారావుకి అనిపించేది కాదు. అంతా కలలో జరిగినట్లు అయిపోయింది. సుబ్బుల్ని చిన్నప్పట్నుంచీ సుబ్బారావు ఎరుగును. అప్పుడు సుబ్బులు పొట్టిగా దిబ్బగా దిబ్బరొట్టిలా ఉండేది. పక్కింటి పిల్ల కదా అని అంతా 'సుబ్బులు నీ పెళ్లాంరోయ్' అని ఆట పట్టించినా 'ఏడిసార్లే' అనుకునేవాడు. పల్లె వదలి విశాఖ వచ్చేసాక సుబ్బులు జ్ఞాపకమేలేదు.

డిగ్రీ పూర్తి చేశాక ఖాళీగా ఉంటూ అడపాదడపా ఒకటీ రెండూ కథలు రాస్తూ ఎందరో రచయితలకి జన్మనిచ్చిన విశాఖ వీధుల్లో తన అభిమాన రచయిత జ్యేష్ఠగారితో తిరుగుతూ హాయిగా గడిపేస్తూ ఉండేవాడు సుబ్బారావు. ఖాళీగా ఉండటం వల్లనా, ఎవరో ఒకరు వెళ్లటం 'విధాయకం' అని అమ్మ పోరుపెట్టి పంపటం వల్లనా ఎవరిదో పెళ్లికి అటెండెన్స్ వేయించుకోవటానికి మళ్లీ తన పల్లెకి వచ్చాడతను. చిన్నప్పుడు అదే ఊళ్లో పెరిగినా పల్లెటూరు బోరు కొట్టేస్తోంది. తన వయసు వారు ఎవరూ లేరు. ఏం చేయాలో తెలీక పిచ్చాడిలా విడిదిలో తిరుగుతూ ఉంటే నున్నటి గుండుతో మెరిసిపోతున్న ఒకాయన ఎదురుపడ్డాడు.

సుబ్బారావు ఆ గుండాయన్ని ఎన్నో సార్లు [గుండుతోనే] ఇలాంటి పెళ్లిళ్లలోనే చూశాడు. ఆయన కూడా సుబ్బారావుని ఎవరి పెళ్లో కూడా తెలియకుండా కేవలం ముహూర్తానికి వచ్చి అక్షింతలు వేసిన అనేక పెళ్లిళ్లలో చూశాడు. కానీ ఇద్దరికీ ఎదుటి వాడు ఎవరూ అనేది వివరంగా తెలీదు.

ఒకసారి ఇద్దరి చూపులూ కలవటం జరిగాక తప్పించుకోలేక ఆయన ఓ వెర్రి నవ్వు నవ్వేసి 'ఏవోయ్ బావున్నావా? నే గుర్తున్నానా?' అన్నాడాయన చాలా చనువుగా.

'భలేవారే. ఎందుకు గుర్తులేరండీ? హిహి! అన్నాడు సుబ్బారావు ఏడుపు గొంతుతో.

తర్వాత కాసేపు నిశ్శబ్దం.

'నువ్వెక్కడుంటున్నావోయ్? అక్కడేనా?' అడిగాడాయన.

'ఆ. ఆ. అక్కడేనండి. మీరు కూడా అక్కడేనా మరెక్కడికైనా మారారా?'

'ఏం మారటంలే. అక్కడే ఏడుస్తున్నాం. మీ వాళ్లెంతా బావున్నారా?'

'బాగానే ఉన్నార్లెండి. మీ వాళ్లెలా ఉన్నారు?

....

ఇలా అరగంట సేపు ఆప్యాయంగా మాట్లాడుకునేసరికి సుబ్బారావు బుర్ర వేడెక్కిపోయి నుత్తితో రెండువేపుల్నుంచీ తలమీద ఎడా పెడా బాదుతున్నట్లుగా అనిపించింది. ఆ గుండాయన వదిలేసినా తలనొప్పి మాత్రం వదలలేదు. భరించలేని బాధతో మూలుగుతూ విడిదిలోంచి ఇవతలకు వచ్చి తోటలో తిరుగుతుంటే పందిరి కింద ఖాళీగా ఓ నులకమంచం కనిపించింది. మరో ఆలోచన లేకుండా అక్కడే సెటిలయిపోయాడు.

మళ్ళీ అతను నిద్ర లేచేసరికి తెల్లవారుతోంది. అతను పడుకున్న పందిరి సందుల్లోంచి నీలం రంగులో ఆకాశం అందంగా కనిపిస్తోంది.

''సుబ్బులూ వాకిట్లో ముగ్గేయవే! అని వినిపించింది. పక్కింట్లోంచి.

'వేస్తున్నానమ్మా' అని ఓ సన్నని గొంతు ఆ వెనకే వినిపించింది.

మంచం మీద పడుకునే పక్కకి తిరిగి చూశాడు.

''మీరు సినీస్టారై ఉండీ, డైరెక్టర్‌గారిని ఎందుకు పెళ్ళాడారు?''

''ప్రతీకారం''

''ప్రతీకారమా? ఎలా?''

''ఇన్నాళ్ళు ఆయన చెప్పినట్టు నేను చేయాల్సి వచ్చేది. ఇప్పుడు నేను చెప్పినట్టు ఆయన చెయ్యాలి. అదే ప్రతీకారం'' చెప్పిందానటి.

పద్మశ్రీ [మాణిక్యారం]

మరుక్షణం ఇంకేముంది? పొద్దున్నే స్వర్గం నుంచి మార్నింగ్ వాక్‌కి వచ్చిన దేవకన్యలా ఓ అమ్మాయి ముగ్గుబుట్టతో పక్కింటి అరుగు మీంచి మెట్లు దిగుతూ కనిపించింది. సన్నగా, నాజూకుగా, పరికిణీ, ఓణీలలో తెలుగింటి ఆడపడుచులా ఉన్న ఆమె జడ మాత్రం పొడవుగా నడుం వరకూ ఉంది. వాకిట్లో 'శ్రావణసుందరిలా' కూర్చుని ముగ్గువేస్తూ నుదుటి మీద ముంగురులు సర్దుకుని ఆ పిల్ల ఓరగా ఇటు చూడగానే అందమైన ఆమె ముఖం పూర్తిగా కనిపించి మన్మథబాణం తగిలి నేలకూలాడు సుబ్బారావు. మళ్లీ ఈ లోకంలోకి వచ్చేసరికి సుబ్బులు ముగ్గువేసి లోపలికి వెళ్లిపోయింది. సుబ్బులు అందం మాత్రం ముగ్గులో ప్రతిబింబిస్తోంది.

జ్యేష్ఠగారి కథలో 'ఎఱ్ఱతేలు' లాంటి ఆ పిల్లని చేసుకోకపోతే జీవితం వ్యర్థం అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. ఇక అట్టే ఆలోచించకుండా ఇంటికి వెళ్లగానే అమ్మకి చెప్పేశాడు. పెళ్లి మాటెత్తితే పులుపు నిమ్మకాయ తిన్నట్లు ముఖం ముడుచుకునే కొడుకు నోటి నుంచి ఈ మాట వినగానే ఆవిడ ఎంతో సంతోషించింది. ఈ తిక్క వెధవ మనసు ఎక్కడ మారిపోతుందోనని దూరం ఆలోచించి వెంటనే ముహూర్తాలు పెట్టించి ఆ శుభకార్యం కానిచ్చేసింది.

ఎంతో కాలం ఆగకుండానే సుబ్బులూ, సుబ్బారావూ విశాఖలో కాపురం పెట్టేశారు. సుబ్బులుతో జీవితం

''డార్లింగ్! నువ్వెదురుగా ఉంటే చాలు. నాకు స్పృహే ఉండదు. గొంతు బిగుసుకుపోతుంది. మాట పెగలదు. హృదయం అత్యధిక వేగంతో కొట్టుకుంటుంది'' తన్మయత్వంతో చెప్పుకుపోసాగాడు శ్రీనివాస్.

అయ్యోబాబోయ్ నీకిన్ని రోగాలున్నాయా? ఇన్నాళ్ళూ చెప్పకుండా ప్రేమ పేరుతో మోసంచేసి పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నావా?'' గొల్లుమంది ప్రేయసి రాధ.

పద్మశ్రీ [మాణిక్యారం]

నందనవనంలా సాగిపోతోంది. అందంగా, అమాయకంగా ఉండే సుబ్బులు ఏం చేసినా సుబ్బారావుకి ఆనందంగానే ఉంటుంది. ఇద్దరూ యుగాల్ని నిముషాల్లా గడిపేస్తూ ఒకరి నొకరు తెలుసుకోవాలనే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. కానీ వారు ఒకరినొకరు తెలుసుకున్నది ఎంతో లేదు.

సుబ్బులుకి హిందీ పాటలు ఇష్టమని మాత్రం తెలిసింది. సుబ్బారావుకి, సుబ్బారావు నిలదొక్కుకునే ప్రయత్నంలో ఉన్న కొత్త రచయిత అనీ జ్యేష్ఠగారంటే అభిమానమనీ సుబ్బులు తెలుసుకునే అవసరం లేకుండా సుబ్బారావే ఎన్నోసార్లు ఒక్కోసారి ఒక్కో రకంగా చెప్పేడు. జ్యేష్ఠ గారికి సైగల్, ముఖేష్ పాటలు ఇష్టం కనుక సుబ్బారావు వాళ్లిద్దరూ పాడిన హిందీ పాటలు మాత్రమే వింటాడు. ఆ మధ్య ఎప్పుడో జ్యేష్ఠ గారింట్లో కూర్చుని చిత్రహార్ చూస్తున్నప్పుడు, నాన్నారూ జూహీచావ్లా పాటొచ్చింది' అని ఆయన కొడుకు పిలిస్తే పూజకు కూర్చున్న ఆయన హడావుడిగా వచ్చి పాట చూసేసి మళ్ళీ లోపలికి వెళ్లారు. అప్పట్నుంటీ సుబ్బారావుకి జూహీ అంటే కూడా ఇష్టం.

ఓ రోజు చల్లగాలిలో, వెన్నెల్లో డాబా మీద కూర్చున్నప్పుడు జ్యేష్ఠగారి అభిరుచుల గురించి అతను చెప్తే 'ముఖేషూ, సైగలూ, జూహీచావ్లా! ఇదేం కాంబినేషనూ?' అంది సుబ్బులు ఎప్పటిలాగా అమాయకంగా.

సుబ్బారావుకి నఖశిఖ పర్యంతం కోపం రాబోయింది. కానీ సుబ్బులు కాపురానికి వచ్చి ఎంతో కాలం కాలేదని గుర్తు తెచ్చుకుని 'పాపం కొత్త కదా! తెలియదు, అని సమాధానపడి 'మేధావుల టేస్ట్ ఎలా ఉంటుందో మనకి అర్థం కాదులే, అని మృదువుగా చెప్పి ఊరుకున్నాడు. సుబ్బులు ఆరేసిన బట్టలు తీసుకుని డాబా మీంచి కిందకు దిగిపోయినా తను అక్కడే కూర్చుని సుబ్బులికి సాహిత్యంపై ఏ మాత్రం అవగాహన లేదు కనుక జ్యేష్ఠగారిని తెలిసో తెలీకో ఏమైనా అన్నా క్షమించి వదిలేయాలని తీవ్రంగా అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

కానీ అతను డాబా మీంచి కిందకు వచ్చేసరికి టేప్ రికార్డర్ నుండి కిశోర్‌కుమార్ పాట గట్టిగా వినిపిస్తోంది. అతనికి కిషోర్ కుమార్ అంటే పడదు. కిషోర్ కేవలం పిల్లకూతలకీ, కుక్క అరుపులకీ మాత్రమేననీ, పాడటానికి పనికిరాడనీ తనూ, జ్యేష్ఠగారూ ఏదో సందర్భంలో అభిప్రాయపడ్డారు.

అందుకే మండిపోతూ, 'ఎవరీ పాట పెట్టింది?' అన్నాడు.

'ఇంకెవరు పెడతారు? నేనే. బావులేదా? కిషోర్ పాడితే ఏ పాటయినా బావుంటుంది కదా!' అంది సుబ్బులు.

అప్పుడు సుబ్బారావు తలెత్తి చూసి ఉంటే జూహీచావ్లాలా అందంగా నవ్వుతున్న సుబ్బుల్ని చూసి మరి నోరెత్తి ఉండేవాడు కాదేమో! కానీ దురదృష్టవశాత్తూ చూడలేదు.

'నీకిష్టమైతే దయచేసి నేను లేనప్పుడు విను. కిషోర్ కుమార్ మహేంద్రకపూర్ పాటలంటే నాకు అసహ్యం' అనేసి వెళ్ళిపోయాడతను.

సుబ్బులు ముఖం చిన్నబోయింది. కిషోర్‌కుమార్ నాకు నచ్చడు అన్నా బాగానే ఉండేది కానీ మహేంద్రకపూర్‌తో కిషోర్‌ని సమానం చేసేసరికి ఆమె మనసు చివుక్కుమంది. కానీ పెళ్లయ్యి మూడు నెలలే కావటం వలన సుబ్బారావంటే ఇష్టమూ, భయమూ మాత్రమే ఉన్నాయామెకి కోపం ఇంకా రాలేదు.

మర్నాడు సుబ్బారావుకి మూడొచ్చి ఓ గంట ముందే ఆఫీస్ నుంచి పారిపోయి వచ్చేశాడు. ఇద్దరూ చిలకాగో

రింకల్లా తయారై షికారుకి బయలుదేరారు. సుబ్బారావు తన సహజమైన స్టయిల్లో మరెవ్వరికీ సాధ్యం కాని విధంగా విశాఖ నగరపు అందాలు వర్ణిస్తుంటే సుబ్బులు కళ్ళు ఆర్పకుండా అతన్ని ఆరాధనతోచూస్తూ వింటోంది. అలా ఎంత కాలం గడిచేదో కాని వాళ్ళిద్దరికీ ఎదురుగా తెల్లగా, పొట్టిగా నల్లటి వత్తైన జుట్టుతో కొలిచి వేసినట్టు అడుగులు వేస్తూ హిందీ నటుడు దిలీప్‌కు మల్లే ఉన్న ఒకాయన ఎదురుపడ్డాడు. ఆయనని చూడగానే సుబ్బారావు ముఖంలో మార్పు స్పష్టంగా కన్పించింది. అది రోడ్డు అని కూడా ఆలోచించకుండా ముందుకి దూసుకెళ్ళి ఆయన కాళ్లకి నమస్కరించేశాడు. అతన్ని వారిస్తూ ఆయన ఏదో అంటున్నాడు. అప్పుడు ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు సుబ్బారావు వెనక్కి వచ్చి ఆయోమయంగా నిల్చున్న సుబ్బులుతో 'సుబ్బులూ నువ్వు రిక్షాలో వెళ్ళిపో నేను తర్వాత వస్తా' అని చెప్పేసి సుబ్బులు అనే ప్రాణి ఉన్న విషయం ఆ క్షణం నుంచే మరచిపోయినట్లు ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బులు నిశ్చేష్టురాలయింది. తనకేమీ తెలియని ఊళ్లో ఎక్కడో వదిలేసి 'నువ్వు రిక్షాలో వెళ్ళిపో నే తర్వాత వస్తా' అంటే ఆ క్షణంలో కలిగే భయాన్ని కూడా మించిన కోపమూ, ఉక్రోషమూ వచ్చాయి ఆమెకి. కానీ ఆ విషయం గమనించటానికి కూడా సుబ్బారావు లేడు. కనీసం 'నువ్వొక్కదానివీ వెళ్లగలవా?' అని అడిగిన పాపాన పోలేదు.

గుండెలు పీచుపీచు మంటుంటే పైకి ఎక్కడలేని గాంభీర్యమూ తెచ్చిపెట్టుకుని రిక్షాలో కూర్చుని 'ఫలానా ప్లేసుకిపదవోయ్' అంది. ఊరంతా నాకు కొట్టిన పిండేలే అన్నట్లు. రిక్షాలో ఉన్నంతసేపూ ఉగ్గపట్టుకుని కూర్చున్నది. ఇల్లు చేరాక రిక్షావాడికి డబ్బులిచ్చి గదిలోకి వస్తూనే దుఃఖం ఆపుకోలేక భోరుమంది. తనని ఒక్కదాన్నీ ఎక్కడో వదిలేసి సుబ్బారావు వెళ్ళిపోవటం తలుచుకున్న కొద్దీ దుఃఖం పెరిగిపోయింది. ఏడుస్తూనే నిద్రపోయింది. ఆమె మళ్ళీ నిద్రలేచేసరికి రాత్రి పదయ్యింది. సుబ్బారావు ఇంకా రానేలేదు. అన్నం కూడా వండుకోకుండా అలాగే విచారంగా కూర్చుంది. రాత్రి పదిన్నరకి సుబ్బారావు నెమ్మదిగా ఇల్లు చేరాడు. అతను ఇంటిగేటు తెరుస్తుంటే కోపంగా తలగడాలో ముఖం దాచుకుని పడుకుందామె. తలుపులు తెరిచే ఉన్నాయి.

లోపలికి వచ్చిన సుబ్బారావు 'భోం చేశావా సుబ్బులూ'? అని అడిగాడు.

సుబ్బులు జవాబివ్వలేదు.

'నేను తినేశాలే. అందుకని అడుగుతున్నాను'

'పెళ్ళాన్ని రోడ్డు మీద వదిలేసి వచ్చారు. భోజనం చేసిందో లేదో మాత్రం కావాలీయనకి' అనుకుంది సుబ్బులు కోపంగా.

'ఇందాక కలిసాయనెవరో తెలుసా? ఆయనే జ్యేష్ఠగారంటే. గొప్ప రచయిత. 'నాక్కొంచెం నమ్మకమివ్వు.' అని అద్భుతమైన నవల వ్రాసింది ఆయనే అన్నాడు సుబ్బారావు.

'చాలా కాలం తర్వాత ఆయనతో కొన్ని గంటలు గడిపే అదృష్టం కలిగింది నాకు. ఎన్ని తెలుసో ఆయనకి. ఆయనతో మాట్లాడుతుంటే టైమే తెలియదు. చివరికి ఆయన బలవంతం చేస్తే అక్కడే భోజనం చేసి వచ్చాను.

ఇందాక సుబ్బారావుని కలిసినాయనే జ్యేష్ఠగారనీ, సుబ్బారావు కేవలం తోటి రచయితతో బాతాఖానీకి వెళ్ళాడు తప్ప, మందుకొట్టడానికి కాదు అని తెలిశాక అంతవరకూ ఉన్న ఏవేవో భయాలన్నీ తొలగిపోయాయి. కానీ తనని ఒక్కదాన్నీ వదిలేసి వెళ్ళిపోయినందుకు వచ్చిన కోపం మాత్రం పోలేదు సుబ్బులుకి, అందుకే బుంగమూతితో లేచి హాల్లోకి వెళ్ళిపోయి సోఫామీద కూర్చుంది.

"ఆయన తాగొచ్చినప్పుడల్లా నీమీద చెయ్యి చేసుకుంటారా వదినా?" అడిగింది పార్వతి.

"నా బొంద... ఆయనగారు తాగొస్తే చెయ్యేదో కాలేదో గుర్తుండి చస్తే గదమ్మా" చెప్పింది రాంబాయి.

పద్మశ్రీ [మాణిక్యారం]

సుబ్బులు తనతో మాట్లాడటం లేదని అప్పుడు గ్రహించాడు సుబ్బారావు. కొంచెం ఆలోచించేసరికి తను ఎంత ఫూలిష్‌గా బిహేవ్ చేసాడో అర్థమయిందతనికి. తన అభిమాన రచయిత కనపడగానే ఆనందంతో అంతా మరిచిపోయి భార్యని అందునా ఊరు పూర్తిగా తెలియని పల్లెటూరమ్మాయిని క్లిష్టమైన పరిస్థితిలో వదిలేసినందుకు తనని తను నిందించుకున్నాడు. 'ఇంటికి ఎలా వచ్చిందో పాపం' అనుకుంటూ హాల్లోకి వచ్చాడు.

సుబ్బులు పక్కనే కూర్చుని 'అయామ్ సారీ సుబ్బులూ' అన్నాడు.

కోపంగా తలతిప్పేసుకుంది సుబ్బులు. ఆమె పొడవాటి జడ విసురుగా కదిలి ముఖం మీద ఛెళ్ళున కొట్టినట్లయింది. పరిస్థితి ఏమీ బావులేదనుకున్నాడు సుబ్బారావు. ఇటువంటి స్థితిలో నోరెత్తకుండా కూర్చోవటమే శ్రేయస్కరమని నిశ్చయించుకుని ఆమె ముందు ఆమె మనస్సు కరిగిపోయేలా దీనంగా ముఖం పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు. సెకన్లు నిముషాలయ్యాయి. నిముషాలు గంటలు కూడా అవుతున్నాయి. కానీ సుబ్బులు దయ తలచటం లేదు.

'జ్యేష్ఠగారు ముంచేసారే. ఇలాంటి పరిస్థితి వస్తే ఆయన ఏం చేసునో' అనుకున్నాడు.

అంతలోనే ఏమనిపించిందో లేచి మళ్ళీ బట్టలు వేసుకున్నాడు. కోపంగా ఉంటూనే సుబ్బులు అంతా గమనిస్తోంది ఓరచూపుల్తో. అతను సైకిల్ తీస్తున్న శబ్దం వినిపించి ఓ క్షణం కంగారు పడింది గానీ లోకువైపోతానేమోనని బైటికి రాకుండా బింకంగా కూర్చుండిపోయింది. వెళ్ళి అరగంటయినా సుబ్బారావు రాలేదు. టైము గడుస్తున్న కొద్దీ కోపంలోనే మళ్లీ అతను ఏమయ్యాడోనని భయం పెరుగుతుంటే కిటికీ దగ్గర రోడ్డువైపే చూస్తూ కూర్చుందామె. అతను రావటం లేదు. ఆమెలో అలజడి పెరిగిపోతోంది. 'ఇక పక్కింటాయనతో చెప్పి వెతికించాలా?' అనుకుంటూ ఉంటే దూరంగా సుబ్బారావు సైకిల్ కనిపించింది.

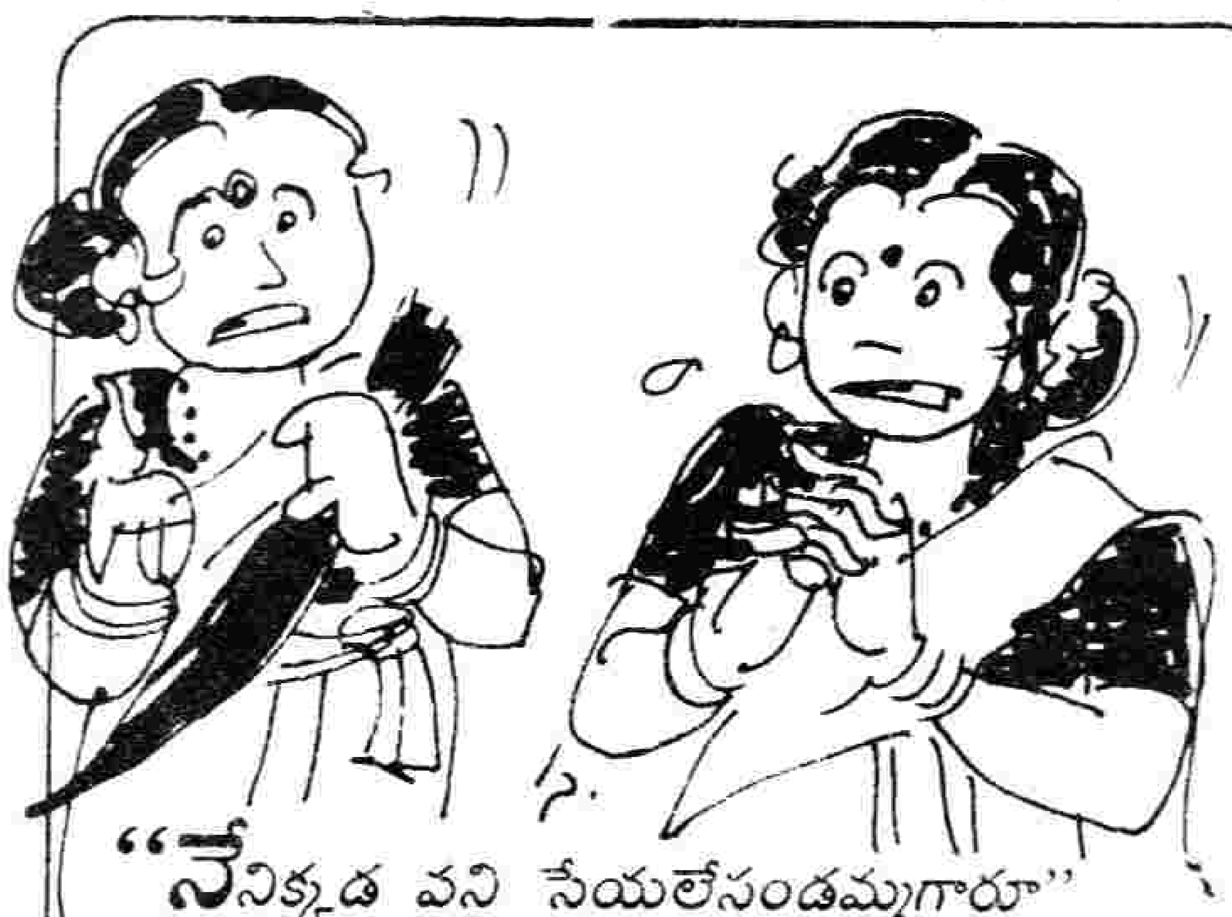

"నేనిక్కడ పని సేయలేనండమ్మగారూ"

"ఏం ఎందుకే లచ్చీ అయ్యగారు ఏమైనా అన్నారా?"

"ఏమీ అనట్లేదనేనమ్మా"

పద్మశ్రీ [మాణిక్యారం]

వెంటనే తన అలకని మళ్ళీ గుర్తు చేసుకుని చివ్వున లేచింది కిటికీ దగ్గర నుంచి. గబగబా లోపలికి వచ్చేసి సోఫా మీద అదే సత్యభామ భంగిమలో కూర్చుంది. కాసేపయ్యాక సుబ్బారావు లోపలకు వచ్చిన శబ్దం వినిపించింది. ఆమె తలెత్తలేదు. సుబ్బారావు ఆమె దగ్గర ఆగకుండా బెడ్‌రూం లోనికి వెళ్లిపోయాడు.

'హు' ఎంత అహంకారం అతనికి నే లెక్క లేకపోతే నేనూ లొంగేది లేదు' అనుకుంది సుబ్బులు.

కాసేపయ్యాక సుబ్బారావు హాల్లోకి వచ్చి టీపాయ్ మీద ఏదో పెడుతున్న చప్పుడు వినిపించింది. అతను ఏం చేస్తున్నాడో చూడాలనిపించినా చూడకుండా సోఫా మీద మోచేతులు ఆన్చి ముఖం దాచుకుని కూర్చుంది. తర్వాత ఏవో మీట నొక్కినట్లు వినిపించింది. అది ఏమై ఉంటుందో ఊహించుకునే లోపు గట్టిగా పాట మొదలయింది. సుబ్బులుకి ఎంతో ఇష్టమయిన కిషోర్‌పాట అది. 'నాకు ఈ పాట ఇష్టమని ఈయనకెలా తెలును?' అనుకుంటూ తలెత్తి చూసింది. టీపాయ్ మీద పడున్న కవర్లోంచి కిషోర్‌కుమార్ క్యాసెట్లు తొంగిచూస్తున్నాయి. అప్పుడు సుబ్బారావు వైపు చూసింది.

ఆముదం తాగితేనే సినిమాకి తీసుకుపోతానంటే నిస్సహాయంగా తల్లిదండ్రుల నిరంకుశత్వం నిరసిస్తూ ఆముదం తాగుతున్న కుర్రాడిలా మూతి ముడుచుకుని పాట వింటున్నాడు సుబ్బారావు. అతని ముఖం చూడగానే గలగలమని నవ్వేసింది సుబ్బులు. అంతకుముందు లేని చనువుతో అతని బుగ్గ పట్టుకుని గట్టిగా ఆడించి ముద్దు పెట్టుకుని 'నాకోసం ఎంతత్యాగం చేసారు?' అంది.

'మరేం చేయను? ఇంకో దారి కనపడడంలేదు. అప్పటికీ నేను బతిమాలితే షాపు ఓనరు అర్థరాత్రయినా షాపు తెరిచి కాసెట్లు ఇచ్చాడు కనుక ఇదయినా సాధ్యమయింది' ఇంకా మూతి ముడుచుకునే చెప్పాడతను.

'మిమ్మల్ని ఇక బాధ పెట్టను లెండి' అంటూ సుబ్బులు టేప్‌రికార్డర్ ఆపేస్తుంటే 'వద్దు. వద్దు. ఈరోజు నుండి కిషోర్ నాకు కూడా ఇష్టమే' అని నవ్వేసాడు సుబ్బారావు.

అలక తేలిపోయిన సుబ్బులు చిన్నపిల్లలా సుబ్బారావు చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని నిద్రపోతూ ఉంటే సుబ్బారావు మాత్రం తన పెళ్లాం అలక తీర్చిన కిషోర్‌కుమార్‌కి మనసులోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంటూ వాక్‌మెన్‌లో కిశోర్ పాటలు వింటున్నాడు.

సుబ్బులు అలకకి తన అభిమాన రచయిత కారణమైతే ఆ అలక తీరటానికి సుబ్బులు అభిమాన గాయకుడు కారణం. తమ మధ్య రాగద్వేషాల్లో కూడా పాలు పంచుకుంటూ ఎందరి జీవితాలలోనో ముఖ్యమైన మనుషుల్లా ఉండిపోయే 'ఈ మహానుభావుల జన్మ ధన్యం కదా!' అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.